

ního soudu byl podle § 35 odst. (1) zákona čís. 100/31 sb. z. a n. přípustný, ježto proti takovému usnesení není vyloučen výslovným zákonným ustanovením. Ovšem předpokladem pro to, by vyšší stolice mohla ke zmatečnosti přihlížeti, jest, že se usnesení, jež na základě provedeného řízení bylo vydáno, nestalo proti stěžovateli pravoplatným. Podle § 33 odst. (1) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. má rozhodnutí, kterému nelze odporovati opravným prostředkem, proti účastníkům účinek právní moci. Z doslovu tohoto předpisu je patrné, že proti osobám, které nebyly o rozhodnutí ani vyrozuměny, nemá usnesení právní moci proto, že je mohou napadnouti opravným prostředkem (důvodová zpráva k vládnímu návrhu). Stěžovatel uplatňoval v rekursu proti usnesení prvního soudu, že nebylo mu vůbec doručeno, ježto doručení z 23. září 1933 nebylo provedeno podle zákonných předpisů. Podle spisu nařídil první soud (§ 19 odst. (1) zákona čís. 100/31 sb. z. a n.), by usnesení bylo stěžovateli doručeno do vlastních rukou (s modrým zpátečním lístkem) a mělo tedy býti doručení provedeno podle předpisu § 106 c. ř. s., kterého podle § 34 uved. zákona má býti užito obdobně v nesporném řízení. První soud dal vyslechnouti doručný orgán o jeho postupu při doručení potvrzeném na zpátečním lístku. Podle jeho výpovědi odevzdal doručný orgán pouze v obchodní místnosti stěžovatelově přítomnému bratru manželky stěžovatelovy oznámení, že zásilka bude uložena na poštovním úřadě, což nemohlo nahraditi písemnou výzvu předepsanou v § 106 druhý odstavec c. ř. s. a opětný pokus o doručení podle tohoto předpisu. Nebylo proto toto doručení platné, a poněvadž se ani později doručení nestalo, nepočala lhůta k opravnému prostředku pro stěžovatele a nebyl jeho rekurs proti usnesení prvního soudu podaný 14. dubna 1934 opožděný, takže usnesení nenabylo proti němu právní moci. Názor rekursního soudu, že rekurs proti usnesení prvního soudu byl nepřípustný, ježto rekursní soud usnesením ze 16. února 1934, jež bylo stěžovateli doručeno, již rozhodl k rekursu poručníka nemanželského dítěte a usnesení prvního soudu potvrdil, není správný. Rekursní soud přezkoumával ono usnesení jen, pokud si stěžoval jménem dítěte poručník, a když nevyhověl rekursu, nemohl nynější stěžovatel podat proti jeho usnesení opravný prostředek, ježto jím vzhledem k usnesení prvního soudu, které ani nenabylo proti němu právní moci, se mu žádná újma nestala.

Čís. 13902.

Nelze knihovně poznamenati žalobu, by bylo určeno, že žalobce dal žalovanému platně výpověď z komanditní společnosti, že nastalo zrušení a likvidace komanditní společnosti a že žalovaný jest povinen dovoliti likvidaci společnosti. Lhostejno, že zrušením společnosti a její případnou likvidací dojde k vypořádání jmění společnosti, do něhož náležejí i nemovitosti, ohledně nichž byla poznámka navržena, a že jen žalovaný je oprávněn firmu zastupovati a znamenati.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, R I 1207/34.)

Žalobce navrhl, aby žaloba domáhající se určení, že žalobce dal platně žalovanému výpověď ze společnosti, že nastalo zrušení a likvidace komanditní společnosti a že žalovaný jest povinen dovoliti likvidaci společnosti, — byla knihovně poznamenána ve vl. čís. 532, a odůvodňoval návrh tím, že nemovitost v téže vložce zapsaná jest vlastnictvím komanditní společnosti. Soud první stolice knihovní poznámku povolil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle § 20 kn. zák. slouží knihovní poznámky buď k vyznačení osobních poměrů, obzvláště omezení správy jmění, s tím právním následkem, že kdo v dotyčné knihovní vložce vydobude zápis, nemůže se odvolávat na neznalost těchto poměrů. Jako příklad uvedeny jsou poznámky nezletilosti, kurately atd. Anebo slouží k založení určitých právních důsledků podle předpisů civilního řádu soudního nebo knihovního zákona a jako příklady mimo jiné uvedena jest poznámka výpovědi hypotekární pohledávky, poznámka spornosti, sekvestrace atd. §§ 52 až 72 kn. zák. pak jednají jednotlivě o různých druzích knihovních poznámek. Žádným z těchto ustanovení zákona nelze odůvodniti žádanou poznámku žaloby, o niž tu jde. Nelze ji podřaditi ani pod ustanovení § 20 a) knih. zák., neboť nejde o vyznačení osobních poměrů vlastníka nemovitosti, komanditní společnosti, ani pod ustanovení § 20 b) kn. zák., neboť nejsou se žalobou touto spojeny žádné právní účinky, které by mohly mít vliv na nemovitost, pokud se týče knihovního stavu. O poznámku spornosti ve smyslu § 61 až 71 kn. zák. tu nejde, jakž plyne z doslovu dotyčných paragrafů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Správný je právní názor rekursního soudu, že žádaná poznámka žaloby není přípustná, poněvadž neodpovídá zákonným předpokladům § 20 a), b) knih. zák., neboť z návrhu žalobního neplyne, že se žalobce domáhá vyznačení osobních poměrů, jež mají za předmět disposiční právo vlastníka nebo knihovního věřitele (§ 20 a) knih. z.), ani nesměřuje k založení určitých účinků dle předpisů zákona knihovního nebo soudního řádu s nimi spojených (§ 20 b) téhož zákona). Je ovšem přisvědčiti názoru rekurentovu, že případy vyznačení osobních poměrů v § 20 a) knih. zák. nejsou výlučně jmenovány, avšak poznámky tohoto druhu nesmějí sloužiti ke knihovnímu vyznačení poměrů povahy čistě obligační, poněvadž by se tím obcházel předpis § 9 knih. zák. (rozhodnutí čís. 5423 sb. n. s.). Žalobce v souzeném případě opírá žalobní nárok o společenskou smlouvu ze dne 23. srpna 1929, pokud se týče o její dodatek ze dne 3. ledna 1930, tedy o poměr ryze obligační. Okolnost, že zrušením společnosti a její případnou likvidací dojde k vypořádání jmění společnosti, do něhož náleží též nemovitosti ve vložce č. 532 pozemkové knihy, a že žalovaný je jediný oprávněn firmu zastupovati a znamenati, je pro posouzení otázky o přípustnosti žádané poznámky nerozhodná. Neboť jmění společnosti, jež ve smyslu čl. 164 obch. zák.

může svou firmou nabývatí práv, vcházení v závazky, tvoří samostatnou část jmění, fakticky i právně oddělenou od soukromého jmění společníků, a nelze proto v tomto období s hlediska přípustnosti žádané poznámky mluvit o tom, že by tu bylo společenství nemovitého majetku mezi žalobcem a žalovaným, jak míní rekurent.

Čís. 13903.

Prohlášení exekučního soudu (výkonného orgánu) na směnce, jímž se převádí směnka na opatrovníka více věřitelů, jímž byla směnečná pohledávka přikázána k vybrání, působí jen převod podle práva občanského.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, R I 1212/34.)

Žalobce uplatňoval nároky ze směnky jako opatrovník zřízený podle § 297 ex. ř. Žalovaní namítli, že směnka byla zaplacená. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by vyčkaje pravomoci dále jednal a znovu rozhodl. Důvod y: Prvý soud jest toho názoru, že žalobní směnka byla směnečně-právně přenesena na žalobce indosamentem výkonného orgánu soudního, takže proti žalobci mohou býti činěny podle § 87 sm. zák. jen námitky, které plynou ze směnečného práva samého, nebo které mu přísluší bezprostředně proti tomu, kdo právě žaluje. Názor o přenesení směnky na žalobce indosamentem jest mylný. Není sporu o tom, že žalobce uplatňuje nárok ze směnky jako opatrovník zřízený podle § 297 ex. ř. Ze žalobní směnky vyplývá, že směnka na něho převedena byla prohlášením na rubu směnky tohoto znění: »Podle usnesení okresního soudu v P. ze dne 13. února 1934 převádí se tato směnka na JUDr. Jiřího B-a (žalobce) jako ustanoveného opatrovníka více věřitelů firmy D. a spol., jímž pohledávka k vybrání a vymáhání byla přikázána. V P. dne 13. února 1934 T. J., org. výk.« Podle doslovu tohoto prohlášení jde o písemné převodní prohlášení ve smyslu § 305 ex. ř. Tím však proveden byl převod soukromoprávní, nikoli směnečný. Nejde o indosament ve smyslu směnečného zákona. Ustanovení o indosamentu (rubopisu) obsahují §§ 8 až 15 sm. zák. Podle §§ 8 a 32 sm. zák. první indosament musí bezpodmínečně pocházeti od remitenta a podle § 9 sm. zák. indosamentem přecházejí veškerá práva ze směnky na indosatáře (rubopisníka), zvláště také oprávnění směnku dále indosovati. Podle § 32 sm. zák. majitel směnky indosované jest legitimován jakožto vlastník směnky nepřetržitou řadou indosamentů až k němu jdoucí. První indosament musí býti tudíž podepsán jménem remitentovým, každý následující pak jménem toho, kdo je v indosamentu nejbliže předcházejícím uveden jako indosatář. Následuje-li po indosamentu nevyplněném indosament další, má se za to, že výstavce tohoto nabytí směnky indosamentem nevyplněným. Na směnce žalobní sice nalézá se na rubu blancoindosament remitenta firmy D. a spol., avšak mezi stranami není sporu o tom, že